ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ Χριστίνα Καλλιγιάννη | studio1812@gmail.com

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΡΟΣ ΣΟΦΙΚΙΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ...

ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Το ταξίδι κάποιες φορές δεν είναι μόνο οι τόποι αλλά (και) οι άνθρωποι. Ιστορίες παλιότερες και νεότερες, οικείες σε εμάς ή τελείως παράξενες για τις μέρες μας, συνθέτουν και ολοκληρώνουν το κάδρο μιας περιοχής, δίνουν την πνοή, τη ζωή και την πραγματική ιστορία της.

??????????????????????????

Με αυτό το σκεπτικό σαν πυξίδα, το φωτογραφικό δίδυμο Κωνσταντίνου και Πέτρου Σοφικίτη ξεκίνησε το project *Marabou – Προσωπογραφίες του Αιγαίου,* αποκαλύπτοντάς μας το πρόσωπο ενός τμήματος της Ελλάδας που οι περισσότεροι από εμάς συνδέουμε με θαλασσινά τοπία και διακοπές.

Ποια ήταν πρώτη σκέψη που έδωσε το έναυσμα για το project αυτό;

Πρόκειται για ένα εγχείρημα που ξεκίνησα το 2018 με σκοπό να καταγράψω, να κινηματογραφίσω και να φωτογραφίσω, όλα τα κατοικημένα νησιά του Αιγαίου, στο σύνολό τους 68 ή 70, που κατοικούνται έστω και από έναν κάτοικο. Από το 2018 μέχρι τώρα, έχω καταφέρει να πάω σε 68 και επομένως μένουν δύο για να ολοκληρωθεί. Θέλω όλο αυτό να βγει και σε βιβλίο και να γίνει και ντοκιμαντέρ με το υλικό που έχει τραβήξει ο αδερφός μου, Πέτρος Σοφικίτης. Το βιβλίο, σε τρεις γλώσσες, και το ντοκιμαντέρ θα είναι έτοιμα τον Νοέμβριο του 2024. Σε όλη αυτή την πορεία και τη διαδικασία –επειδή πρόκειται για ένα ζωντανό έργο– και στην προσπάθεια να το γνωστοποιήσω, οργανώνω κάποιες δράσεις όπως οι εκθέσεις στη Ρόδο, στην Κύθνο, στη Σαντορίνη και κάποια άλλα δρώμενα για να προβληθεί και να παρουσιαστεί αυτή η προσπάθεια. Επομένως, η έκθεση στη Ρόδο δεν ήταν ένα τελικό προϊόν με 15 πορτραίτα.

Όλο το εγχείρημα αποτελείται από περίπου 400 πορτρέτα, 400 ιστορίες που έχουν ηχογραφηθεί και κινηματογραφηθεί, καταγράφονται με ιστοριογράφους στο βιβλίο κ.λπ. Πρόκειται δηλαδή για ένα μεγαλύτερο εγχείρημα. Συγκαταλέγονται και τα άγονα νησιά σε όλα τα παραπάνω, καθώς, όπως ανέφερα, υπάρχουν νησιά, στα οποία μπορεί να υπάρχει μόνο ένας κάτοικος.

Αυτό σταδιακά θα επεκταθεί σε όλες τις περιοχές της Ελλάδας. Η αφορμή, από ότι έχω παρατηρήσει και καταλήξει για τον εαυτό μου, ήταν τριπλή. Είχα τρεις πολύ μεγάλες αφορμές, στη ζωή μου γενικά, που με έκαναν να καταλήξω στο ότι θέλω να οπτικοποιήσω ένα τέτοιο πράγμα. Πρώτα από όλα, η σχέση μου με τον πατέρα μου. Φωτογράφος και ο ίδιος, συνεργαζόταν με τον Θόδωρο Αγγελόπουλο περίπου 40 χρόνια στο ρεπεράζ και στη φωτογραφία στις ταινίες. Η αφορμή ήταν τα ταξίδια που έκαναν, αλλά και τα ταξίδια που ο ίδιος έκανε στη Βόρεια Ελλάδα και στα Βαλκάνια στη δεκαετία του '90. Έπαιρνε εμένα και τον αδερφό μου σε πολλά από αυτά μαζί του και όταν εγώ, μετά από 20 ή 30 χρόνια, επέστρεψα σε μέρη που είχα πάει –Σέρρες, Βόρεια Ελλάδα κ.λπ.– είτε συνάντησα κάποιους ανθρώπους ή δεν τους βρήκα γιατί είχαν πια «φύγει». Οπότε είχε μπει το «μικρόβιο» με όλη την ιχνηλασία και την περιπέτεια που ο ίδιος *[ο πατέρας μου]* βίωνε, παίζοντας πολύ μεγάλο ρόλο στην ψυχοσύνθεση τη δική μου και του αδερφού μου. Όλο αυτό έπαιξε ρόλο σαν «ψάξιμο». Στη συνέχεια υπάρχει ένας συγγραφέας, ο Ιωάννης Τσάτσαρης, του οποίου τα βιβλία έχω μελετήσει πολύ ενώ έχω γνωρίσει και τον ίδιο, πριν «φύγει» κι αυτός. Με έκανε να αγαπήσω πολύ την Ελλάδα. Το επάγγελμά μου, μου έχει επιτρέψει να ταξιδέψω σε

??????????????????????????????

??????????????????????????????

περίπου 70 με 75 χώρες, σε συνεργασία με το National Geographic, που δίνει τη δυνατότητα και σε εμένα και στον Πέτρο να κάνουμε τέτοια project. Αλλά το ελληνοκεντρικό στοιχείο με μαγνήτιζε και με μαγνητίζει πάρα πολύ και βασικός υπεύθυνος -για να το πω χαριτολογώντας- είναι αυτός ο συγγραφέας. Η τρίτη αφορμή, που έχει να κάνει με την αισθητική και με πράγματα που μου έχουν ενεργοποιήσει τους αισθητήρες, είναι η πορεία της Δόμνας Σαμίου. Μου αρέσει η παραδοσιακή μουσική, μέσα από τα γλέντια και τα πανηγύρια. Η Δόμνα Σαμίου έκανε ένα ίδιο πράγμα μουσικά, ηχογραφώντας από άκρη σε άκρη όλη την Ελλάδα με ένα μαγνητοφωνάκι που είχε. Μόνη της είχε πάει σε όλα τα χωριά για να μπορέσει να κρατήσει ότι μπορούσε από την παράδοση, παίρνοντας την σκυτάλη από τον Σίμωνα Καρρά.

Αυτοί είναι οι τρεις πυλώνες, στους οποίους πάντα αναφέρομαι και από τους οποίους πάντα παίρνω πράγματα και έχουν γίνει ένα είδος πυξίδας και αφορμής. Επειδή πάντα όλοι μας έχουμε και πολλά προβλήματα και πολλές εκκρεμότητες και δεν έχουμε χρόνο, το 2018 θεώρησα ότι αυτό το μοτίβο δεν θα αλλάξει. Βοήθησε, εντός και εκτός εισαγωγικών, και η περίοδος του κορωνοϊού οπότε και σταμάτησαν όλα. Εγώ είχα κάποιες ειδικές άδειες [σ.σ. λόγω επαγγέλματος], ώστε να μπορώ να επισκέπτομαι τα νησιά και αξιοποίησα εκείνον τον χρόνο, που ήταν λίγο νεκρός, και όλη αυτή την ανάγκη που είχα να ξεκινήσω αυτό το εγχείρημα. Τώρα, μετά από πέντε χρόνια, έχει σχεδόν ολοκληρωθεί.

Πώς προσεγγίσατε τους ανθρώπους που φωτογραφίσατε; Τους γνωρίζατε ήδη ή τους πλησιάσατε με την ιδέα και τη δέχτηκαν;

Δεν υπάρχει ένα αυστηρό μοτίβο με το οποίο βρίσκω τους ανθρώπους. Με μαγνητίζουν οι ιστορίες που δεν είναι δημοφιλείς. Ας πούμε οι αντιήρωες. Μπορεί, για παράδειγμα, να είναι γυναίκες ναυτικών, όχι οι ίδιοι οι ναυτικοί. Ή άλλα πράγματα που δεν έχουν προβληθεί. Δεν εστιάζω σε κάτι που είναι ήδη δημοφιλές. Μπορεί και να είναι και να έχει πολύ ωραία ιστορία και ασφαλώς θα το καταγράψω. Αλλά αυτό που κάνω είναι να μελετήσω, στο βαθμό που μπορώ, την εκάστοτε βιβλιογραφία, είτε από τοπικά περιοδικά, είτε από παλιότερες δημοσιεύσεις ή από τα ίδια τα νησιά που βγάζουν δικά τους έντυπα, από γλέντια, από ανακοινώσεις κ.λπ. Προσπαθώ να βρίσκομαι στο εκάστοτε νησί σε περιόδους που υπάρχουν έθιμα, όπως τα Καζανέματα, τα Χριστούγεννα, το Πάσχα, κάποια τριήμερα που συμβαίνουν διάφορα πράγματα. Επομένως εξαντλώ λίγο τα περιθώρια της βιβλιογραφίας του εκάστοτε μέρους, εφημερίδων και περιοδικών σε κάποια μεγαλύτερα νησιά. Μια πρώτη προσέγγιση είναι να μάθω κάποιες πληροφορίες, αλλά για να είμαι ειλικρινής έχω διαπιστώσει ότι η μεγαλύτερη επιτόπια έρευνα γίνεται όταν είμαι εκεί. Ο λόγος που επιλέγω το χειμώνα, ως επί το πλείστον, είναι ακριβώς επειδή υπάρχει περισσότερος χρόνος και ανάγκη μάλλον για επικοινωνία. Σε πολύ μικρά νησιά, όπως μπορεί να είναι το Αγαθονήσι, ή νησιά με πέντε κατοίκους, πάω στο καφενείο, που συνήθως είναι το μόνο ανοιχτό τον χειμώνα, και ακούω και μαθαίνω ιστορίες από τους ίδιους

??????????????????????????????

??????????????????????????????

εκεί. Δεν τους προσεγγίζω σαν κάποιου είδους αξιοθέατα, επειδή μπορεί να έχουν φωτογενείς φυσιογνωμίες. Πάντα θα προσεγγίσω χωρίς την κάμερα σε πρώτο χρόνο, έτσι ώστε να υπάρχει ένα πιο ειλικρινές και αυθεντικό μοίρασμα σε επίπεδο γνωριμίας και πληροφορίας κ.λπ. Δεν είναι δηλαδή ότι *«ήρθα, σε φωτογραφίζω, φεύγω, να ανεβάσω κ.λπ.»*. Οι άνθρωποι επιλέγουν τι θα σου πουν, πώς θα μοιραστού τον χρόνο τους και πώς θα μοιραστούν μια πληροφορία. Είναι για μένα προϋπόθεση να υπάρχει εμπιστοσύνη και οπωσδήποτε σεβασμός σε αυτό που οι ίδιοι θέλουν να πουν. Οπότε υπάρχει μια προσέγγιση συζήτησης και όχι μια συνθήκη συνέντευξης. Είναι κάτι που ούτως ή άλλως έκανα και έχω την πείρα γιατί μου αρέσει να συζητάω με μεγαλύτερους ανθρώπους για διάφορα πράγματα, επομένως πηγαίνω εκεί και, εφόσον υπάρχει το περιθώριο και ο χώρος και ο χρόνος, στη συνέχεια ξεδιπλώνω ότι κάνω και αυτό. Δεν είναι η πρώτη προσέγγιση *«α, ήρθα, κάνω αυτό, πείτε μου»*. Τους λέω τι κάνω και ότι θα με ενδιέφερε αυτή η ιστορία. Στις ιστορίες πολλές φορές προκύπτουν πολλοί ήρωες, από το ίδιο νησί, και αρχίζει και ξεδιπλώνεται ένας χάρτης πραγμάτων. Και κατά κάποιο τρόπο έτσι καταφέρνω να γνωρίσω κάποιες ιστορίες και κάποιους ανθρώπους και να προσχωρήσω στην «ενδοχώρα» της εκάστοτε κοινωνίας.

Υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες η μία ιστορία φέρνει την άλλη και από έναν αρχικό σχεδιασμό κάποιου αριθμού πορτραίτων βρίσκεστε με πολλαπλάσια;

Αυτό προκύπτει εννιά στις δέκα φορές! Είναι σαν τη Λερναία Ύδρα. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι αυτό: συνάντησα κάποιον που όταν ήταν τεσσάρων έτυχε να γνωρίσει τον Χαλεπά και ο ίδιος έγινε μαρμαράς επειδή έχει όλη αυτή την αισθητική και την ιστορία η Τήνος, και ανεξάρτητα από αυτό, γιατί εκεί θα εστιάζαμε, είχε και μια καταπληκτική ιστορία. Κυνηγώντας παλιά τις κοπέλες που ήθελαν και επιθυμούσαν, δεν είχαν άλλο τρόπο πέρα από τις καντάδες και τα γλέντια. Όταν ήταν 19 ή 20 χρόνων, της έκαναν καντάδα μια κομπανία από πέντε άτομα κι επειδή ήταν Δευτέρα βράδυ ο χωροφύλακας τους έκανε αυτό που τώρα θα λέγαμε "μήνυση". Έπρεπε να δικαστούν αυτοί και να γίνει κάτι σαν λαϊκό δικαστήριο στην πλατεία και να αποφασίσει ο δικαστής ή ο εισαγγελέας. Αυτός ο άνθρωπος ήταν εκεί επειδή τραγουδούσε και ο δικαστής λέει *«μου είπε ο χωροφύλακας ότι ουρλιάζατε και ενοχλούσατε τον κόσμο»*, αυτοί απάντησαν ότι *«εμείς ποτέ δεν ουρλιάξαμε, κελαηδάμε»* και λέει ο δικαστής *«ωραία, φέρτε τα όργανα να δω αν είναι κελάηδημα ή αν είναι ενόχληση»*. Άρχισαν να τραγουδάνε και μετατράπηκε όλο αυτό σε πανηγύρι. Τελικά καταδικάστηκε ο χωροφύλακας!

Αυτή η ιστορία είχε βγει στις εφημερίδες της εποχής κι εγώ μετά αναζήτησα τους άλλους τέσσερις. Βρήκα έναν από αυτούς που ήταν μια άλλη περίπτωση και κάπως έτσι πήγα στον Πύργο, το χωριό της Τήνου, και βρήκα εκεί τους ανθρώπους από αυτή την ιστορία. Αυτό γίνεται συνεχώς.

Ποια είναι η γοητεία και ποιες είναι οι δυσκολίες στο να φωτογραφίσεις έναν άνθρωπο στο δικό του χώρο;

Εμένα η προσέγγισή μου φωτογραφικά ουσιαστικά χτίστηκε πάνω σε μια ανάγκη, δηλαδή ξεκινώντας εκεί ίσως επειδή είναι πολύ πιο αβανταδόρικο και τεχνικά το να κάνεις πολύ κοντινά πορτραίτα ειδικά σε τέτοια πρόσωπα που τα κάνεις και ασπρόμαυρα, τονίζεις λίγο και

??????????????????????????????

??????????????????????????

κάποιες αντιθέσεις. Είχα στην αρχή μια τέτοια σκέψη, που θα έκανε εύκολο το έργο σε επίπεδο εικόνας. Αλλά όσο πήγαινα στον κόσμο, αυτό που διαπίστωσα είναι ότι αυτό το κομμάτι του πορτραίτου ξεκινάει ανάποδα. Ναι μεν, εγώ είχα την αυτοπεποίθηση και τη χαλαρότητα ότι πιάνομαι από αυτό που λένε που δημιουργεί την αίσθηση του *«πωπώ τι είπε ο παππούς»,* και το παίρνεις σαν δεδομένο και τον βάζεις σε ένα βάθρο, αλλά τελικά ο κάθε άνθρωπος δεν γίνεται ξαφνικά άγιος επειδή έχει φτάσει τα 90. Έχει μια ζωή ολόκληρη, ίσως δύσκολη, με πολλά στοιχεία, την οποία κι εγώ δεν μπορώ να την αντιληφθώ μέσα σε δυο τρεις μέρες που μπορεί να συναντήσω κάποιον, ούτε να τον προβάλω σαν κάτι άλλο. Επομένως με είχε προβληματίσει το τι επιλέγουν και πώς επιλέγουν να μου το πουν. Και μάλλον δεν θα πουν μια πιο –ας πούμε– σκοτεινή πλευρά της ιστορίας τους, αλλά την πιο ένδοξη. Κι επειδή όλο αυτό ήθελα να έχει μια αυθεντικότητα και μία ειλικρίνεια και μια ευθύνη στο τι προβάλεις και τι λες και πώς το λες και ήθελα να γίνει βιβλίο, δεν θα ήθελα να μείνει κάτι που θα ήταν επιφανειακό, αλλά κάτι που θα είναι τεκμηριωμένο και όσο πιο σοβαρό γίνεται, σε επίπεδο πληροφορίας. Οπότε με απασχολούσε πώς μπορούσε να αποτυπωθεί αυτό. Με ένα κοντινό πορτραίτο δεν αποτυπώνεται, αν και το βλέμμα λέει πολλά, χωρίς όμως να αποτυπώνει τόσο πολύ την ιστορία. Οπότε σκέφτηκα ότι εφόσον αυτοί οι άνθρωποι μου φωτίζουν μία πλευρά της ιστορίας τους –δεν μου τα λένε όλα– κάπως πρέπει να αποτυπωθεί αυτό στη φωτογραφία. Έτσι κατά τη διάρκεια του project, επέλεξα αυστηρά το περιβαλλοντικό πορτραίτο που θα αφορούσε ως επί το πλείστον τα εργαστήριά τους, το χώρο που σύχναζαν, το καφενείο, όπου είχαν ουσιαστικά ζήσει ένα πολύ μεγάλο μέρος της ζωής τους και χρησιμοποίησα μια εξωτερική πηγή φωτός – όλα τα πρόσωπα έχουν έναν ομοιογενή φωτισμό. Μπαίνοντας σε έναν χώρο, π.χ. σε ένα εργαστήριο, βρίσκεσαι σε ένα πλατώ, πολύ αβανταδόρικο. Από την άλλη πλευρά όμως, έχεις κερδίσει την εμπιστοσύνη αυτών των ανθρώπων και σε έχουν βάλει μέσα στο χώρο τους, που ενεργειακά είναι πολύ ιδιαίτερος, είναι «δικός τους». Στη Δονούσα μπήκα στο σπίτι μιας γιαγιάς, όπου δεν είχε μπει καν η εγγονή της. Γι' αυτούς είναι το καταφύγιό τους. Μπαίνοντας εκεί δεν είναι ότι βγάζεις μια γενική εικόνα και γίνεται κάτι ιδιαίτερο. Οπότε με την εξωτερική πηγή φωτίζω το πρόσωπό τους και αυτά που φοράνε, που σημειολογικά είναι και αυτό που μου φωτίζουν εκείνοι κατά κάποιο τρόπο, μέσα από αυτά που μου λένε, και όλο το υπόλοιπο έχει στοιχεία αλλά είναι ελαφρά ανεστίαστο και λίγο πιο σκοτεινό, επειδή είναι πράγματα που δεν έχουν επιλέξει να τα μοιραστούν. Είναι σαν να είναι backdrop [σ.σ. φόντο] η ζωή τους, στη στιγμή που επέλεξαν να μοιραστούν κάτι. Κάπως έτσι κατέληξα σε αυτή την τεχνική, για να οπτικοποιήσω αυτό που αισθανόμουν.

Προτιμάτε τις λήψεις στις οποίες ο άνθρωπος κοιτάζει εσάς απευθείας ή αυτές όπου κοιτάζει κάπου αλλού;

Δεν τους καθοδηγώ. Μπορεί να έχω βρει ένα σημείο που μου αρέσει σε επίπεδο κάδρου. Προτιμώ να μην με κοιτάνε, αν και κάποιοι που κοιτάνε έχουν φοβερά έντονο ύφος, αλλά τελικά αφήνω να είναι όπως αισθάνονται. Γιατί ένας χαρακτήρας όταν νιώθει αμήχανα, αν τον βάλω να με κοιτάξει, θα είναι αμήχανο και το βλέμμα. Ένας πολύ σίγουρος ή πολύ εκκεντρικός χαρακτήρας θα σε κοιτάξει και αυτό

??????????????????????????????

??????????????????????????

αντανακλά και τον χαρακτήρα του. Άρα είναι σε έναν «ελεύθερο ρόλο» και πολλές φορές και όσο μιλάμε βγάζω τις φωτογραφίες και απλά έχω ρυθμίσει το flash.

Γιατί πιστεύετε ότι γοητευόμαστε οπτικά από το πιο «παλιό» ενώ ζούμε και εργαζόμαστε σε σύγχρονα περιβάλλοντα και με σύγχρονα μέσα; Γιατί δεν θα μπορούσε η προσωπογραφία να έχει σύγχρονο και όχι παραδοσιακό ύφος;

Αναρωτήθηκα κι εγώ με αφορμή την ερώτηση και κατέληξα στο ότι είναι ένα Οιδιπόδειο σύμπλεγμα, κάτι που μας συνδέει και μας ενώνει και μας μαγνητίζει, είτε με δικούς μας προγόνους, ότι έχει να κάνει με καταγωγή, με προέλευση. Και έχει να κάνει και με ένα συγκινησιακό πλαίσιο -τουλάχιστον σε εμένα έτσι λειτουργεί- μέσα στο οποίο σου δίνεται η δυνατότητα και η ευκαιρία να δεις όλες τις φάσεις της ζωής και το πώς και πού καταλήγουν. Και όλο αυτό το ταξίδι και όλη αυτή η παρατήρηση μπορεί να σε κάνει πολύ πιο παρατηρητικό και σοφότερο, εντός εισαγωγικών, με την έννοια ότι και η αποδοχή της ηλικίας είναι μια σύνδεση με τον κύκλο της ζωής και την ολοκλήρωσή της.

Για παράδειγμα, συνάντησα έναν άνθρωπο στην Αμοργό που ήταν 93 ετών και δεν έβλεπε, ούτε άκουγε, ούτε μπορούσε να περπατήσει. Σε εμένα φαινόταν λυπηρό και είναι κάτι που στα 35 ή 40 δύσκολα το αποδεχόμαστε, εκείνος όμως μου μίλησε και όταν τον ρώτησα ποια ήταν η πιο ευτυχισμένη περίοδος της ζωής του, γιατί είχε ζήσει πάρα πολλά, με απόλυτη βεβαιότητα και σιγουριά και με όσο κουράγιο είχε, μου είπε ότι ήταν αυτή η στιγμή, εκείνη η στιγμή που ήμασταν εκεί, επειδή μπορούσε να αισθανθεί -γιατί δεν έβλεπε καλά- τα εγγόνια του και τους γιούς του και όλο αυτόν τον κύκλο ζωής.

Οπότε η τρίτη ηλικία δεν είναι απλώς αβανταδόρικη λόγω φυσιογνωμίας, αλλά μας μαγνητίζει αυτό ακριβώς. Συναντώ ανθρώπους με φοβερές ιστορίες ζωής, αλλά μπορεί να πω «εντάξει, αυτός έχει άλλα τόσα χρόνια ζωής μπροστά του». Είναι σαν να βιάζεσαι να μάθεις κάτι, σαν να σου παίρνουν ένα βιβλίο από τα χέρια και να λες *«μια στιγμή να διαβάσω το τελευταίο κεφάλαιο»*.

Έχει σημασία η παρουσίαση μιας φωτογραφικής δουλειάς σε πιο εικαστικό πλαίσιο; Σε έναν εκθεσιακό χώρο;

Απόλυτα. Είναι αναγκαίο. Ο ρυθμός, η ταχύτητα και η βιασύνη και μερικές φορές και η προχειρότητα με την οποία εμείς οι ίδιοι επεξεργαζόμαστε ή βλέπουμε ή παίρνουμε πληροφορία εξαφανίζει την ανάγκη για διάδραση, να πιάσεις έναν έντυπο, να το δεις ή να του δώσεις χρόνο. Είναι αδιανόητο το πόσο πολύ πια μπορεί και να μην θέλουμε να ταξιδέψουμε επειδή έχουμε δει ένα μέρος τόσες πολλές φορές. Είναι ουσιαστικά σαν να καταρρίπτεται ένας αισθητήρας μας. Ένα από τα ελάχιστα εργαλεία που έχουν απομείνει είναι μια έκθεση γιατί η έκθεση έχει διάδραση, η διαδικασία να το τυπώσεις, να το προβάλεις, να το επικοινωνήσεις, το να βλέπεις πώς βλέπει ο κόσμος μια δική σου προσπάθεια, όλο αυτό με τίποτε δεν μπορεί να γίνει ψηφιακά. Είναι ένας άλλος κόσμος, αναλογικός, που θεωρώ ότι δεν μπορεί να αντικατασταθεί με τίποτε και από τίποτε.

??????????????????????????????

??????????????????????????

Πώς θα συνεχίσουν οι «Προσωπογραφίες»;
Οι προσωπογραφίες είναι ένα μεγαλύτερο project που -ξεκινώντας από το Αιγαίο όπου ήδη καλύψαμε εβδομήντα νησιά- στοχεύει να ενσωματώσει όλη την Ελλάδα: Ήπειρο, Βόρεια Ελλάδα, Κρήτη, Πελοπόννησο. Όπως το πρώτο μέρος λέγεται *Marabou - Προσωπογραφίες του Αιγαίου*, στη συνέχεια θα έχουμε *Marabou - Προσωπογραφίες της Κρήτης* κ.ο.κ.

Παράλληλα, ξεκινώντας ήδη από τις αρχές Ιανουαρίου του 2024 πραγματοποιείται, ένα παρόμοιο project, με φωτογράφιση των φυλών των Ιμαλαΐων σε συνεργασία με εθνογράφους και με την υποστήριξη του New York – Abu Dhabi University και άλλων φορέων. Ξεκινώντας από το Νεπάλ, αυτή η πρωτοβουλία υπολογίζεται να διαρκέσει περί τα 2 με 2,5 χρόνια!

Mini CV
Ο Κωνσταντίνος Σοφικίτης είναι επαγγελματίας φωτογράφος και μέλος του LensCulture Society (magnum). Έχει συνεργαστεί με το National Geographic και η δουλειά του έχει δημοσιευτεί σε έντυπα και ψηφιακά μέσα αλλά και έχει εκτεθεί, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό καθώς και έχει διακριθεί το 2017 με την πρώτη θέση στον διεθνή διαγωνισμό Sony World Photography Awards, ενώ την ίδια χρονιά συμμετείχε και στην Biennale της Βενετίας. Το ενδιαφέρον του εστιάζεται κυρίως στην ταξιδιωτική φωτογραφία, αναδεικνύοντας σε αυτήν τον ανθρωποκεντρικό της χαρακτήρα. Πνεύμα ανήσυχο και δημιουργικό, ο Κωνσταντίνος ταξιδεύει συνεχώς τον κόσμο για λόγους επαγγελματικούς και όχι μόνο, αποτυπώνοντας τη ζωή των ανθρώπων στους τόπους που επισκέπτεται.

Mini CV
Ο Πέτρος Σοφικίτης ξεκινάει την επαγγελματική του σταδιοδρομία στην φωτογραφία το 2008 πλάι στον πατέρα του και καταξιωμένο φωτογράφο, Δημήτρη Σοφικίτη. Αφαιρετικός και άριστος "δαμαστής" των φυσικών πηγών του φωτός, ο Πέτρος καταφέρνει να πυροδοτήσει έντονα συναισθήματα και να κάνει τον θεατή συνοδοιπόρο στις ιστορίες των φωτογραφιών του. Έχει συνεργαστεί με το National Geographic και διακριθεί σε διεθνείς διαγωνισμούς, έχει λάβει το 2011 τον τίτλο του "Contemporary Portait Photographer of the Year", ενώ το έργο του έχει δημοσιευτεί στα μεγαλύτερα ελληνικά ενημερωτικά portals καθώς και έχει εκτεθεί σε σημαντικές γκαλερί και χώρους τέχνης στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις.